

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupen Milanem Greplem, daňovým poradcem se sídlem Třeboradická 49, Mratín - Mírovce, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2007, č. j. 31 Ca 66/2007 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Milana Grepla, daňového poradce.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2007, č. j. 31 Ca 66/2007 - 28, byla zrušena k žalobě podané žalobcem (dále jen „účastník řízení“) rozhodnutí Finančního ředitelství (dále jen „stěžovatel“) ze dne 22. 4. 2003, č. j. FŘ110/6571/02-0107, č. j. FŘ110/6574/02-0107, č. j. FŘ110/6573/02-0107 a č. j. FŘ110/6575/02-0107 a současně dodatečné platební výměry Finančního úřadu v Telči ze dne 4. 6. 2002, č. j. 11877/02/317970/9312, č. j. 11896/02/317970/9312, č. j. 11880/02/317970/9312 a č. j. 11895/02/317970/9312. Zrušenými rozhodnutími stěžovatele byla zamítnuta odvolání proti dodatečným platebním výměrům, jimiž byla účastníku řízení doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1996 až 1999. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že se především zabýval první a zásadní námitkou, že stěžovatel dostatečně nezjistil skutkový stav věci a odmítl bezdůvodně účastníkem předkládané důkazní prostředky. Podle názoru krajského soudu není z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí zcela zřejmé, zda správce daně považuje vyčíslené manko zásob zboží, které vzniklo z krádeží v obchodě za ztratné podle § 25 odst. 3 zákona č. 586/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a proč. V řízení nebylo

najisto postaveno, a neplyne to ani z odůvodnění rozhodnutí, zda a jak krádeže zboží stěžovatel vlastně posoudil, tedy zda se mělo jednat o škodu nebo manko v obchodě anebo o ztratné. Tyto skutečnosti nelze směřovat ani zaměřovat. Účastník uspěl s touto zásadní námitkou, neboť z rozhodnutí nelze dostatečně zjistit, jakým způsobem dospělo finanční ředitelství k určení ztratného právě ve výši 0,075%. Toto určení samo o sobě, bez jakýchkoliv podkladů, se fakticky podobá stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek. O tento způsob stanovení daně však nešlo, přičemž však současně při stanovení daně dokazováním pro takové rozhodnutí není dostatek podkladů ve spise. Vzhledem k tomuto závěru se již krajský soud věcně nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť by to nemělo praktického významu. Zrušení dodatečných platebních výměrů odůvodnil krajský soud tím, že trpí stejnými vadami jako rozhodnutí stěžovatele.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost proti výrokům II. až IV. z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal v první řadě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek odůvodnění, neboť neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností. Na podporu svého právního názoru odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 10. 8. 2006, č. j. 2 Ans 6/2005 – 53, a dále judikaturu Ústavního soudu. Pro případ, že by se Nejvyšší správní soud s tímto názorem neztotožnil, stěžovatel uvedl, že účastník řízení podnikal ve sdružení se svými rodiči a příjmy účastníků sdružení byly mezi ně rozdělovány rovným dílem. Z dokladů při provedené kontrole stěžovatel zjistil nesoulad mezi množstvím nakoupeného zboží, zjištěnou výší obchodní marže a tržbami za prodej zboží. Příjmy sdružení byly ve skutečnosti vyšší než ty, které byly uvedeny v daňových přiznání k dani z příjmů účastníků sdružení. Účastník řízení předložil správci daně interní směrnici – normu pro úbytek zásob (ztratné), v níž je stanovena výše ztratného 3% ročního příjmu za prodej zboží, což odpovídá přesně částce, o kterou správce daně zvýšil účastníkovi řízení příjmy. K tomu účastník řízení doložil správci daně normy ztratného platné od roku 1998 ode dvou subjektů z Prahy 6 na 3% a 2,5%. Stěžovatel důrazně odmítl názor krajského soudu, že k určení ztratného ve výši 0,075%, které účastníkovi řízení uznal, dospěl bez jakýchkoli podkladů a že pro stanovení daně dokazováním není dostatek podkladů ve spise. Spisový materiál byl předložen soudu spolu s vyjádřením k žalobě účastníka řízení vedené původně pod sp. zn. 30 Ca 208/2003. V napadeném správním rozhodnutí je toto zdůvodněno na str. 3 a 4 a stěžovatel přitom vycházel ze zjištění učiněných u poplatníků jemu místně příslušných a tudíž podnikajících v podobných podmínkách jako účastník řízení. Stěžovatel rovněž prověřil, zda tyto normy odpovídají § 25 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Při rozhodování vycházel správce daně i z místního šetření provedeného přímo v prodejních prostorách, kde zjistil, že se nejedná o typicky samoobslužný prodej a že vlastní prodejnu a prostory v prodejně, kde by bylo možno uskutečnit drobnou krádež, projde asi 50% objemu prodaného zboží. Výši ztratného pak správce daně posuzoval i na základě důkazů předložených nebo navržených účastníkem řízení a dále získaných správcem daně (norma ztratného, směrnice pro evidenci zásob, inventarizace zásob, norma pro úbytek zásob z roku 1995, podklady pro vypracování výše ztratného pro roky 1996 – 1998, výsledky svědků, hmotné odpovědnosti zaměstnanců, místní šetření dne 7. 12. 2000, normy ztratného jiných poplatníků předložené účastníkem a získané správcem daně, místní šetření u jiného poplatníka). S důkazy a jejich hodnocením byl účastník seznámen ve zprávě o daňové kontrole. Stěžovatel také popřel, že by z jeho rozhodnutí nebylo zřejmé, zda správce daně považuje vyčíslené manko zásob zboží, které vzniklo krádeží v obchodě, za ztratné a proč a že nebylo postaveno najisto, a neplyne to ani z odůvodnění jeho rozhodnutí, zda a jak správce daně posoudil krádeže v obchodě a nejednoznačně rozlišil, kdy se jedná o škodu či manko anebo ztratné. Podle názoru stěžovatele z právní úpravy (§ 25 odst. 3 zákona o daních z příjmů) vyplývá, že daňově účinným výdajem je ztratné v maloobchodě do výše ekonomicky zdůvodněné normy ztratného. Správce daně může posoudit, zda výše stanovená norma odpovídá charakteru činnosti

poplatníka a obvyklé výši norem jiných poplatníků se shodnou nebo obdobnou činností a o zjištěný rozdíl upravit základ daně. Pro posouzení celé věci je tedy rozhodující, zda poplatník prokázal skutečnost, že „chybějící příjmy“ jsou způsobeny ztratným. Podle stěžovatele tuto skutečnost neprokázal. Reálné číslo ztratného vychází z předmětu podnikání, výše dosahovaných příjmů, formy prodeje, přijetí opatření proti krádežím a obvyklé normy u jiných poplatníků. Stěžovatel vycházel při posouzení drobných krádeží, které lze podle publikovaných výkladů do ztratného zohlednit, z definice krádeže podle § 247 tr. z. a u její výše z § 89 tr. z. ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 303/1995 Sb. (tj. škoda nikoli nepatrná činí nejméně 2500 Kč). Závěry stěžovatele v napadených správních rozhodnutích jsou i v souladu s judikátem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31 Ca 222/2000. Jako důkazy navrhl stěžovatel spisy předložené k žalobám ve věcech sp. zn. 30 Ca 208/2003 až 30 Ca 211/2003. Z těchto důvodů navrhl zrušit napadený rozsudek ve výrocích II., III. a IV. a vrátit krajskému soudu věc k dalšímu řízení.

Účastník řízení v podaném vyjádření uvedl, že podle jeho názoru postupoval krajský soud při řešení dané záležitosti v souladu s právními předpisy a jeho rozhodnutí bylo učiněno při respektování závaznosti právního názoru Nejvyššího správního soudu. Účastník řízení navrhl, že by Nejvyšší správní soud měl posoudit i to, že k doměření daně již došlo po uplynutí tříleté promlčecí lhůty, neboť mezi zahájením daňové kontroly ze dne 20. 11. 1999 a pravomocným stanovením daňové povinnosti dne 22. 4. 2003 lhůta pro doměření daně uplynula. S odkazem na obsah svých předchozích podání v řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval stížní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Byl-li by totiž nepřezkoumatelným, nebylo by možno se zabývat ostatními námitkami. Stěžovatel neuvádí konkrétní důvod nepřezkoumatelnosti, pouze se odvolává na judikaturu, jak Nejvyššího správního soudu, tak Ústavního soudu.

O nepřezkoumatelnost se jedná, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Takové rozhodnutí je nutno pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (zveřejněno pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz), za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130 (zveřejněno pod č. 244/2004 Sb. NSS), pak vyslovil, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto,

kteřá zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

V daném případě však napadený rozsudek nesrozumitelností pro nedostatek důvodů netrpí. Krajský soud uvedl, že úspěšnou námitkou stěžovatele byl poukaz na nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí ohledně správcem daně uplatněné výše ztratiného. Rozsudek je dostatečně srozumitelný, protože krajský soud v něm uvedl úvahu, pro kterou považoval žalobní námítky za důvodné. Tyto úvahy pak nejsou v žádném rozporu s podklady, na jejichž základě byly učiněny.

Předmětem sporu je výše ztratiného při prodeji v maloobchodě stěžovatele, přičemž krajský soud dospěl k závěru, že právě s námitkou určení výše ztratiného stěžovatel uspěl, protože z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí skutečně nelze dostatečně zjistit, jakým způsobem dospěl správce daně k určení ztratiného právě ve výši 0,075%. Stěžovatel k tomu pod bodem 1.A.1. uvedl, že „Správce daně neodmítl Vámi předložené normy ztratiného jiných poplatníků bezdůvodně. V této souvislosti je třeba upozornit na zprávu o kontrole..., ve které Vás správce daně podrobně seznámil s důvody, proč neosvědčil Vámi předložené důkazní prostředky (2 kopie norem ztratiného jiných poplatníků) jako důkazy prokazující výši Vámi uplatněného ztratiného. Správce daně uvedl, že Vámi předložené normy ztratiného jiných poplatníků v žádném případě nejsou důkazem toho, že zjištěný rozdíl mezi ...přiznanými příjmy a příjmy, jichž mělo být dosaženo při vaší podnikatelské činnosti na základě Vámi prokázané průměrné obchodní marže, jsou ztratiným... podle § 25 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Skutečnost, že se jedná v případě manka o ztratiné, jste nikdy neprokázal“. Dále stěžovatel poukázal na to, že správce daně přihlédl k normám ztratiného, a to ve výši, která odpovídá charakteru činnosti stěžovatele a obvyklé výši norem jiných poplatníků, kteří jsou mu místně příslušní a kteří mají shodnou nebo obdobnou činnost. Rovněž prověřil, zda odpovídají ztratinému podle § 25 odst. 3 zákona o daních z příjmů, což naopak u poplatníků, jejichž normy o ztratiném předložil stěžovatel, nemohl posoudit, neboť jsou místně příslušní jinému finančnímu úřadu. Taktéž nemohl posoudit, zda tito poplatníci provozují stejnou nebo obdobnou činnost. Proto účastníkem předložené normy neprokazují, že jeho norma o ztratiném byla stanovena v souladu se zákonem o daních z příjmů. Stěžovatel také poukázal na to, že správce daně vycházel při svém rozhodování z místního šetření provedeného v prodejních prostorách účastníka a zjistil, že se nejedná o typicky samoobslužný prodej, a přihlédl ke skutečnosti, že vlastní prodejnu (kde by bylo možno uskutečnit drobnou krádež) projde část zboží, a to asi 50% objemu prodaného zboží. Odcizené zboží (specifikována byla pouze mikrovlnná trouba a videokamera), nelze podle stěžovatele považovat za drobnou krádež a ani za ztratiné. Pod bodem 1.A.2. pak stěžovatel uvedl, že „osvědčil jako důkaz normy ztratiného, které sám zjistil. Naopak jako důkaz neosvědčil normy ztratiného jiných poplatníků, předložené žalobcem. Ohledně důvodů tohoto postupu odkazuje na bod 1.“ V bodě 1.B.5. stěžovatel konstatuje, že správce daně vycházel při svém hodnocení z materiálů, které mu byly poskytnuty k účetnictví sdružení a při stanovení výše ztratiného vycházel z jeho prokázané výše v uplynulých letech, přičemž pro stanovení procenta ztratiného použil vyčíslení rozdílu mezi stavem zásob podle inventarizace zásob provedené formou kontroly korunou za rok 1994 (účetní stav zásob) ke konečnému stavu zásob zjištěných fyzickou inventurou k 31.12.1994. Tento rozdíl činil 1% ročního objemu tržeb. Podle stěžovatele takovým postupem zaúčtoval jako ztratiné stěžovatel fakticky manko ve smyslu definice podle § 25 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Takto zjištěné procento navyšoval pro rok 1995 o 50% a pro rok 1996 o dalších 40% (sumu 2,94 zaokrouhlil pak na 3%). V závěru správního rozhodnutí (str. 14) stěžovatel uvedl, že při posouzení výše normy ztratiného přihlédl k normám

ztratného u poplatníků se shodnou nebo obdobnou činností v rámci své místní příslušnosti, u nichž prověřil, že jejich výše ztratného je prokázána a odpovídá i § 25 odst. 3 zákona o daních z příjmů.

V kasační stížnosti poukazuje stěžovatel na to, že ve svém rozhodnutí o odvolání bylo uvedeno, že „... , že ve zprávě o daňové kontrole Vás správce daně na straně 17 seznámil se svým hodnocením předložených důkazních prostředků, a to i s důvody svého hodnocení“. Dále odkázal na vyjádření k žalobě s tím, že stěžovateli bylo umožněno nahlédnout do protokolu ze dne 24. 10. 2000 srovnatelného poplatníka a do jeho normy ztratného.

Vzhledem k citaci z napadeného správního rozhodnutí, je podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela důvodný závěr krajského soudu, že z odůvodnění stěžovatelova rozhodnutí nevyplývá způsob, kterým dospěl k určení ztratného právě ve výši 0,075%. V rozhodnutí není uveden ani obecným pojmenováním, ani výčtem konkrétních údajů, s jakými poplatníky poměřoval správce daně účastníka, jakou činností se zabývají, jaký druh zboží a jakým způsobem a kde zboží nabízejí, jakým způsobem si oni sami určovali výši ztratného, kolik tato výše ztratného činila a další. Pokud v odůvodnění rozhodnutí o odvolání nejsou tyto skutečnosti uvedeny, nemůže proti nim vznášet stěžovatel konkrétní námitky a postup stěžovatele za takové situace nemůže být ani přezkoumán soudem. Pokud byly v daňovém řízení použity jako důkaz pro stanovení výše ztratného o jednání se srovnatelnými poplatníky, musí být s takovým důkazem daňový subjekt seznámen. Pokud by proti tomuto důkazu měl účastník námitky, musel by se s nimi v napadeném rozhodnutí stěžovatel řádně vypořádat. To se však nestalo. Stěžovatel neuvedl v napadeném rozhodnutí všechny použité důkazy a neuvedl, jak je hodnotil.

Podle § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků rozhodnutí o odvolání musí být odůvodněno. Podklady pro rozhodnutí a důkazy v daňovém řízení správce daně shromažďuje právě proto, aby jimi v rozhodnutí argumentoval a vypořádal se s nimi a aby mohl daňovému subjektu ve svém rozhodnutí sdělit, o co opřel svůj výrok, jímž mu ukládá povinnosti. Ze zásady součinnosti podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků ve spojení s ústavně zakotveným zákazem libovůle (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) vyplývá, že správce daně je povinen dbát na to, aby daňový subjekt byl seznámen s důvody rozhodnutí správce daně. Pro rozhodování o výši daňové povinnosti z toho vyplývá povinnost správce daně seznámit daňový subjekt s podklady platebního výměru a umožnit mu vyjádřit se k nim, řádně mu rozhodnutí doručit i to, že rozhodnutí musí obsahovat řádné odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, jakými úvahami a na základě jakých podkladů správce daně dospěl k výroku rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně musí uvést, které skutečnosti má za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Ostatně právo na odůvodnění je jedním ze všeobecně uznávaných práv účastníků správních řízení, potažmo daňového řízení, a to jak teorií, tak správní i soudní rozhodovací praxí. Minimální standardy správního práva, přijaté Výborem ministrů Rady Evropy ve formě doporučení a odražené v českém pozitivním právu a konstantní judikatuře, zaručují účastníkům správního řízení právo na řádné odůvodnění rozhodnutí i právo slyšení, které se projevuje i v právu písemně se vyjádřit k věci a v právu na informace ze spisu (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 37/2006 – 37 nebo č. j. 5 Afs 30/2007 - 50, www.nssoud.cz).

K napadenému správnímu rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na to, že stěžovatel v něm na jedné straně uvedl, že „některé listiny neosvědčil jako důkazy“, a současně na druhé straně je z kontextu odůvodnění zřejmé, že z těchto důkazů

vycházel, ale pokládal jimi prokazované skutečnosti za vyvrácené důkazy jinými. Takto rozporné odůvodnění rozhodnutí má za následek jeho nesrozumitelnost.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti vznesl námitku prekluze, přičemž obsahově stejnou námitku vznesl již v žalobě. Meritem této námítky by se však Nejvyšší správní soud mohl zabývat pouze tehdy, kdyby předmětem řízení před krajským soudem bylo přezkoumatelné rozhodnutí stěžovatele. Tak tomu však nebylo. Námitkou prekluze se tak bude muset nejprve zabývat stěžovatel v dalším řízení, které případně bude ve věci daňové povinnosti účastníka řízení probíhat.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými a kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, zatímco účastník měl v řízení plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů. Účastníkovi řízení vznikly náklady v souvislosti se zastoupením daňovým poradcem. Vzhledem k tomu, že žádný zvláštní právní předpis výši odměn daňových poradců za zastupování nestanoví, postupoval Nejvyšší správní soud v souladu s § 35 odst. 2 poslední věta s. ř. s. při určení výše odměny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za situace, kdy účastník byl stejným daňovým poradcem zastoupen již v řízení před krajským soudem i ve správním řízení a nejedná se o věc, a ani to nevyplývá z obsahu vyjádření ke kasační stížnosti, která by první nebo další poradu vyžadovala, Nejvyšší správní soud stanovil výši odměny zástupce za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 2100 Kč a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu